

Η Νάταλι έψαχνε τυφλά στο σκοτάδι για το κουμπί του ηχοσυστήματος, ανεβάζοντας τη συμφωνία της βροχής και των βατράχων στο υψηλότερο επίπεδο. Ο Τζούλιαν και η Χάλι προσπαθούσαν να κάνουν ησυχία. Πραγματικά προσπαθούσαν. Αλλά τα ελατήρια έτριζαν στις τέσσερις τα ξημερώματα μόνο για έναν λόγο – και έτριζαν. Η Νάταλι σκέπασε το πρόσωπό της με ένα μαξιλάρι και γύρισε πίσω στα σεντόνια, εφαρμόζοντας αυτό που αποκαλούσε Μέθοδο των Πολιτειακών Πρωτευουσών. Στις περιπτώσεις που ο αδερφός της και η νέα του φίλη αποφάσιζαν να κάνουν έρωτα στο δίπλα δωμάτιο του ξενώνα που μοιράζονταν όλοι μαζί, η Νάταλι απέφευγε αυτές τις ανεπιθύμητες εικόνες, ονομάζοντας πρωτεύουσες πολιτειών.

Μοντγκόμερι, Τζούνιο, Φοίνιξ...

Τρίξιμο τρίξιμο τρίξιμο.

Αυτό ήταν.

Η Νάταλι σηκώθηκε από το κρεβάτι και έβγαλε τη μάσκα του ύπνου της, δίνοντας λίγο χρόνο στη ζάλη από το κρασί να διαλυθεί. Τέρμα οι δικαιολογίες. Ήταν καιρός να καταπιεί την περηφάνια της και να πάει να μιλήσει στη μητέρα της. Ήταν καιρός να φύγει από τη Νάπα. Είχε γλείψει τις πληγές της πάρα πολύ καιρό και παρόλο που χαιρόταν αφάνταστα για τον Τζούλιαν που βρήκε τον έρωτα της ζωής του, δεν χρειαζόταν να το ζει σε στερεοφωνικό ήχο.

Πέταξε τα σκεπάσματα και σηκώθηκε, με τον γλουτό της να χτυπάει στο κομοδίνο και να ρίχνει ένα άδειο ποτήρι κρασί. Ένα από τα τέσσερα – λες και χρειαζόταν άλλο ένα σημάδι ότι είχε καταντήσει μπεκρού στο όνομα της αποφυγής των προβλημάτων της.

Η ζωή είχε σταματήσει.

Κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο του πίσω υπνοδωματίου, μπορούσε να δει το κυρίως σπίτι όπου είχε μεγαλώσει και ζούσε η Κορίν, η μητέρα της. Αυτός ήταν ο προορισμός της το πρωί. Το να ζητήσει χρήματα από τη μητέρα της θα την έτσουζε σαν τσίμπημα από χίλιες σφήκες, αλλά τι άλλη επιλογή είχε; Αν ήθελε να επιστρέψει στη Νέα Υόρκη και να ανοίξει τη δική της επενδυτική εταιρεία, χρειαζόταν κεφάλαιο. Η μητέρα της δεν επρόκειτο να τη διευκολύνει. Όχι, πιθανότατα περίμενε αυτή τη στιγμή μπροστά σε μια δυνατή φωτιά, ντυμένη με τα καλά της, έχοντας διαισθανθεί ότι η Νάταλι ήταν στα πρόθυρα της ταπεινώσης. Σίγουρα είχαν περάσει μερικές πιο ήπιες στιγμές από τότε που η Νάταλι επέστρεψε στην Αγία Ελένη, αλλά κάτω από την επιφάνεια θα ήταν πάντα Η Ντροπή για την Κορίν.

Η Νάταλι πέταξε τη μάσκα των ματιών της προς τη μεριά του θλιβερού, άδειου κουαρτέτου των ποτηριών κρασιού και μπήκε στο μπάνιο της σουίτας. Καλύτερα να ξεμπερδεύει νωρίς με την κουβέντα, έτσι δεν είναι; Οπότε, αν η Κορίν έλεγε όχι στην πρόταση της Νάταλι, τουλάχιστον θα είχε όλη τη μέρα για να μελαγχολήσει. Και εδώ ήταν η Νάπα, άρα το να κυλιέσαι θα μπορούσε να γίνει πολύ της μόδας. Θα έβρισκε μια οινογνωσία και θα γοήτευε όλους τους παρευρισκόμενους. Ανθρώπους που δεν είχαν ιδέα ότι της είχε ζητηθεί να παραιτηθεί από συντάκτο της οικονομικής της εταιρείας για μια τεράστια εμπορική γκάφα που κόστισε, ω, ένα δισεκατομμύριο.

Ούτε θα ήξεραν ότι την είχε διώξει ο αρραβωνιαστικός της, ο οποίος ντρεπόταν να τη συναντήσει στο ιερό.

Πίσω στη Νέα Υόρκη; Παρίας.

Στην Αγία Ελένη; Ελίτ.

Ξεφύσησε. Η Νάταλι πέταξε το μπλουζάκι της και μπήκε κάτω από το καυτό ντους. Κι αν πίστευε ότι ο αδερφός της που έκανε σεξ αποτελούσε μια ανεπιθύμητη εικόνα, δεν συγκρινόταν με τίποτα μπροστά στην ανάμνηση του Αύγουστου Κέιτς χθες το απόγευμα σε όλο του το μεγαλείο.

Δεν έχω έναν ανεξάντλητο τραπεζικό λογαριασμό, όπως κάποιοι άνθρωποι σε αυτή την πόλη.

Μακάρι.

Η Νάταλι δεν μπορούσε να παραπονεθεί. Ζούσε σε έναν όμορφο ξενώνα σε αμπελώνα, για όνομα του Θεού. Όμως ζούσε από τις οικονομίες της για παραπάνω από έναν μήνα τώρα και δεν μπορούσε να ανοίξει ούτε περίπτερο με λεμονάδες, πόσο μάλλον να ξεκινήσει μια εταιρεία, με το ποσό που της είχε απομείνει. Είχε προνόμια, αλλά η οικονομική ελευθερία αποτελούσε πρόκληση. Μια πρόκληση που ήλπιζε ότι θα μπορούσε να ξεπεράσει σήμερα το πρωί. Το μόνο που θα κόστιζε ήταν η περηφάνια της.

Το γεγονός ότι ο Αύγουστος Κέιτς σκόπευε να φύγει από την Αγία Ελένη άμεσα δεν είχε καμία σχέση με την ξαφνική ανάγκη της να φύγει κι εκείνη. Καμία απολύτως. Αυτός ο μεγάλος, ανίκανος μπουφός και οι αποφάσεις του δεν είχαν καμία σχέση με τη ζωή της. Τότε γιατί το στομάχι της ήταν σαν να είχε πέτρες; Αισθανόταν έτσι από τη στιγμή που πλησίασε το τραπέζι για να κρίνει το κρασί του χθες. Ο τύπος ήταν έτοιμος για καβγά με το παραμικρό, αλλά είχε πάντα μια τρυφερότητα στα μάτια του. Μια χαλαρή, ευσυνείδητη ποιότητα που έλεγε ότι *έχω δει τα πάντα. Μπορώ να χειριστώ τα πάντα.*

Αλλά του έλειπε χθες.

Και έπιασε τη Νάταλι απροετοίμαστη για το πόσο πολύ την πείραξε. Έδειχνε παραιτημένος.

Αποκλεισμένος.

Τώρα, στεγνώνοντας τα μαλλιά της μπροστά στον θολό καθρέφτη του μπάνιου, δεν μπορούσε να προσποιηθεί ότι η τρύπα στην κοιλιά της δεν μεγάλωνε κι άλλο. Πού θα πήγαινε ο Αύγουστος; Τι θα έκανε τώρα που η οινοποιία βγήκε από το πλάνο;

Ποιος ήταν ο Αύγουστος Κέιτς;

Ένα μέρος της –ένα μέρος που δεν θα παραδεχόταν ποτέ φωναχτά– αναρωτιόταν πάντα αν θα το μάθαινε τελικά. Σε μια αδύναμη στιγμή. Ή κατά λάθος.

Ανυπομονούσε γι' αυτό;

Η Νάταλι έκλεισε το στεγνωτήριο με μια γρήγορη κίνηση, πέρασε μια τελευταία φορά τη βούρτσα από τα μακριά, μαύρα μαλλιά της και βγήκε από το μπάνιο, πηγαίνοντας στην ντουλάπα της. Φόρεσε ένα αμάνικο μαύρο φόρεμα με πουλόβερ και δερμάτινα παπούτσια, πρόσθεσε μια πινελιά κραγιόν σε ουδέτερη απόχρωση και χρυσά σκουλαρίκια. Μέχρι να τελειώσει, μπορούσε να δει από το παράθυρο του ξενώνα ότι τα φώτα ήταν αναμμένα στο κυρίως σπίτι και πήρε μια μεγάλη ανάσα, διώχνοντας το άγχος.

Στη χειρότερη, να της έλεγε όχι η Κορίν, υπενθύμισε η Νάταλι στον εαυτό της καθώς ανέβαινε το μονοπάτι που περνούσε δίπλα από τον ευωδιαστό αμπελώνα. Ο ήλιος δεν είχε ανατείλει ακόμη, αλλά ένα ελάχιστο χρυσαφένιο χείλος περιέγραφε το βουνό της Αγίας Ελένης. Μπορούσε σχεδόν να νιώσει τα σταφύλια να ξυπνούν και να στρέφονται προς την υπόσχεση της ζεστασιάς από ψηλά. Ένα μέρος της

αγαπούσε πραγματικά αυτό το μέρος. Ήταν αδύνατο να μην το αγαπούσε. Η μυρωδιά της γόνιμης γης, η παράδοση, η μαγεία, η περίπλοκη διαδικασία. Χιλιάδες χρόνια πριν, κάποιοι εργατικοί –και μάλλον βαριεστημένοι– άνθρωποι είχαν θάψει μπουκάλια με χυμό σταφυλιών κάτω από το έδαφος για τον χειμώνα και είχαν εφεύρει το κρασί, γεγονός που αποδείκνυε τη θεωρία της Νάταλι: όπου υπάρχει θέληση να μεθύσεις, γαμώτο, υπάρχει και τρόπος.